

Arrest

nr. 204 395 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. BRIJS
Mechelsesteenweg 12/13
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 december 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij op 28 december 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2014 maakt verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 8 februari 2014 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 22 juli 2014 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 22 juli 2014 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 22 juli 2014 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

Op 17 december 2014 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel vijf jaren behalve achttien maanden.

Op 16 januari 2015 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 9 april 2016 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens openbare orde.

Op 9 april 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 9 april 2016 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

Op 29 oktober 2016 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 29 oktober 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 1 augustus 2017 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 1 augustus 2017 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 23 augustus 2017 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 6 oktober 2017 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 8 november 2017 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van vier maanden wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

Op 28 december 2017 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 216 219.

Op 28 december 2017 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor tien jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S. (...)

Voornaam: H. (...)

Geboortedatum : (...).1989

Nationaliteit: Marokko

ALIAS: H S., S (...), geboren op (...).1989, nationaliteit Marokko; H., S. (...), geboren op (...).1989, nationaliteit Marokko ;H., S. (...), geboren op (...).1989, nationaliteit Marokko; S., H. (...), geboren op (...).1989, nationaliteit Marokko; S., H. (...), geboren op (...).1989, nationaliteit Marokko

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod. ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

■ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, inbreuk op de wetgeving inzake wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 17.12.2014 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feit waarvoor hij op 08.11.2017 door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In de "Vragenlijst hoorplicht" die betrokkene invulde op 23.11.2017 verklaart de betrokkene dat hij een vriendin heeft en dat ze zwanger zou zijn van hem. Zijn partner zou de Nederlandse nationaliteit hebben. We wijzen er hier op dat noch deze vermeende zwangerschap, noch het feit dat betrokkene daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeborn kind aangetoond wordt. Bovendien duidt de rechtspraak van het EHRM duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, ertussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeborn kind. De betrokkene woont ook niet officieel samen met zijn partner. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien heeft de betrokkene feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

(...)"

Op 14 april 2018 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"2.1 Eerste middel; schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980, artikel 74/14, §3, 3° van de wet van 15 december 1980. Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van formele motivering bestuurshandelingen, juncto artikel 6.2 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

De bestreden beslissing maakt een inreisverbod van tien jaar uit.

Verzoeker wenst de motivering met betrekking tot de opgelegde duur van het inreisverbod aan te kaarten.

De minister of DVZ moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening houden met alle omstandigheden van het geval (zoals o.a. het belang van het kind).

Als je een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid bent, kan een inreisverbod van meer dan vijfjaar worden opgelegd.

Art. 74/11 van de wet van 15 december 1980 luidt immers als volgt (eigen onderlijning);

“§ 1 De duur van de het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De bestreden beslissing werd samen betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Daar verzoeker door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld in 2014 en in 2017 opnieuw veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Mechelen, maakt hij een ernstige bedreiging uit voor de openbare orde.

Evenwel zijn de veroordelingen in hoofde van verzoeker niet van die aard om te besluiten dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. Immers, de correctionele rechter tweemaal erg mild oordeelde.

Daar het vonnis van 2014 een gevangenisstraf volledig met uitstel uitmaakt, kan er geen sprake zijn van een persoon die een gevaar voor de openbare orde is. De beslissing van de rechter ten gronde toont immers aan dat er kans op verbetering is in hoofde van verzoeker en dat hij terug de kans kreeg zich in de maatschappij te integreren.

De feiten die aan de basis liggen van de veroordeling van de correctionele rechtbank van Mechelen (2017), betreffen een poging fietsdiefstal. Een bestraffing van vier maanden gevangenisstraf kwam in principe neer op een onmiddellijke invrijheidstelling. Aldus besliste de rechter opnieuw om betrokkene erg mild te bestraffen.

Aldus betreft verzoeker een persoon die 1 maand voorlopige hechtenis heeft ondergaan, maar verder niet in hechtenis heeft verbleven. Oordelen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt de openbare orde is aldus een incorrecte stelling.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet,

- Artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet,

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

- Artikel 6.2 EVRM.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 6.2 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste tot afgifte van inreisverbod van 10 jaar.

Verzoekende partij voert aan dat de duur van het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, en de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van 10 jaar omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 10 jaar voor het inreisverbod:

- De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, inbreuk op de wetgeving inzake wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 17.12.2014 door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feit waarvoor hij op 08.11.2017 door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- Er kan geen schending van artikel 8 EVRM worden aangenomen.

- Gelet op het feit dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Met deze motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou geen rekening zijn gehouden met de mildheid die de correctionele rechtbank aan de dag heeft gelegd bij de veroordelingen.

Verzoekende partij betwist de feiten niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht geoordeeld dat verzoekende partij, gezien de ernst van deze feiten, momenteel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij door het minimaliseren van de door haar gepleegde feiten, geenszins aantoonde dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zij, gezien de ernst van deze feiten, waarvoor zij overigens recent werd veroordeeld, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk werd overwogen dat de feiten ernstig zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft aldus wel degelijk in concreto geargumenteed om welke reden de verzoekende partij geacht moet worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan immers niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet uitdrukkelijk en afdoende heeft gemotiveerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het middel faalt in rechte en in feite.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat kan worden afgeweken van de termijn van 30 dagen die wordt bepaald in de beslissing tot verwijdering indien de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd. De schending van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kan om die reden *in casu* niet dienstig worden aangevoerd. Het eerste middel is wat dit punt betreft niet ontvankelijk.

3.1.3.2. Verzoeker voert de schending van artikel 6, lid 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 6, lid 2 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd omdat hij *“een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”* waarbij wordt toegelicht dat hij zich schuldig heeft gemaakt *“aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, inbreuk op de wetgeving inzake wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 17.12.2014 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden”* en *“aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feit waarvoor hij op 08.11.2017 door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden”*. Voorts wordt nog toegelicht dat verzoeker verklaarde een vriendin te hebben, die zwanger van hem zou zijn, maar verzoeker de zwangerschap noch zijn vaderschap aantoonde. Tevens wordt onder verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) uiteengezet dat er geen sprake is van een gezinsleven met een ongeborn kind. Voorts wordt erop gewezen dat verzoeker niet samenwoont met zijn partner, er eerst gebruik diende te worden gemaakt van de openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden en verzoeker en zijn partner wisten dat hun gezinsleven van bij het begin precair was gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker. Ten slotte wordt erop gewezen dat

de eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is en verzoeker feiten heeft gepleegd die de openbare orde van het land kunnen schaden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Verzoeker erkent dat hij in 2014 en in 2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van respectievelijk Brussel en Mechelen. Verzoeker voert aan dat de veroordelingen niet van die aard zijn om te besluiten dat hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt. Hij laat gelden dat de correctionele rechtbank erg mild oordeelde. Verzoeker licht hierbij toe dat de feiten die in 2017 tot zijn veroordeling hebben geleid een poging tot fietsdiefstal inhouden en een bestraffing van vier maanden gevangenisstraf in principe neerkwam op een onmiddellijke invrijheidsstelling. De Raad stelt vast dat verzoeker de door hem gepleegde feiten tracht te minimaliseren. Verzoeker betwist echter niet dat hij de feiten heeft gepleegd. Evenmin betwist hij dat hij met betrekking tot deze feiten zeer recentelijk werd veroordeeld.

Verzoeker laat gelden dat het vonnis van 2014 hem een gevangenisstraf volledig met uitstel oplegt zodat er geen sprake is van een persoon die een gevaar vormt voor de openbare orde. In de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan dat verzoeker *“op 17.12.2014 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden”*. Dit vindt steun in het administratief dossier. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in 2014 een gevangenisstraf volledig met uitstel opgelegd kreeg.

Verzoeker voert nog aan dat hij één maand in voorlopige hechtenis heeft gezeten, maar verder niet in hechtenis heeft verbleven. Verzoeker werpt dan ook op dat het een incorrecte stelling inhoudt om te oordelen dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker betwist evenwel niet dat hij op 17 december 2014 werd veroordeeld wegens *“opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, inbreuk op de wetgeving inzake wapens, onwettig binnenkomen of*

verblijf in het Rijk" "tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden" en op 8 november 2017 wegens diefstal tot een definitieve gevangenisstraf van vier maanden. In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij slechts één maand in (voorlopige) hechtenis heeft verbleven wordt erop gewezen dat dit geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de gevangenis van Vorst heeft verbleven van 22 juli 2014 tot 17 januari 2015 en tevens ruim twee maanden in de gevangenis van Mechelen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel gericht tegen de bestreden beslissing aan, dat luidt als volgt:

"2.2 Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980, juncto artikel 8 EVRM., iuncto het proportionaliteitsbeginsel

Conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dient de bestuurlijke overheid rekening te houden met met specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten van terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. (Pb. L., 24 december 2008, afl. 348, 98).

Bovendien te beslissing proportioneel te zijn en dient er ook in die zin een correcte afweging te gebeuren. De bestuurlijke overheid legt een inreisverbod van tien jaar op, wat allerminst als proportioneel kan doorgaan.

Verweerder haalt het gegeven van het komend vaderschap van verzoeker zelf aan. Evenwel opteert zij voor een inreisverbod van tien jaar, wat het dubbele van de duurtijd in het betreffend wetsartikel uitmaakt (5 jaar). Daar verzoeker binnenkort vader wordt, kan zulke beslissing enkel een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Het feit dat verzoeker een partner heeft in Nederland en dat hij een kind op komst heeft, maakt dat hij zich kan beroepen op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 juni 1988, Berrehab t. Nederland)

Wanneer verzoeker gans het Schengengebied voor een periode van tien jaar niet meer mag betreden, zullen de gevolgen niet te overzien zijn. Zo zal zijn partner alleen moeten instaan voor de opvoeding van het kind en groeit het kind op zonder vader. In die optiek is de duurtijd van het inreisverbod eveneens waanzinnig lang.

De partner van verzoeker in van Nederlandse nationaliteit, die haar belangen in Nederland heeft. Voor haar en het ongeboren kind is in het onmogelijk zich in Marokko te vestigen. Bovendien heeft verzoeker evenmin nog belangen in Marokko, daar hij reeds geruime tijd in België woont

Verwerende partij laat de bescherming van de openbare orde primeren op het privébelang van verzoeker. De beslissing heeft geen proportionele afweging gekend ij gevolg zijn artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

- De materiële motiveringsplicht,
- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet,
- Artikel 8 EVRM,
- Het proportionaliteitsbeginsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

In zoverre er wordt gewezen op een vriendin en een ongeborn kind, merkt verweerder op dat hieromtrent een afdoende en correcte motivering in de bestreden beslissing werd opgenomen:

“in de Vragenlijst hoorplicht die betrokkene invulde op 23 11 2011 verklaart de betrokkene dat hij een vriendin heeft en dat ze zwanger zou zijn van hem. Zijn partner zou de Nederlandse nationaliteit hebben. We wijzen er hier op dat noch deze vermeende zwangerschap, noch het feit dat betrokkene daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeborn kind aangetoond wordt. Bovendien duidt de rechtspraak van het EHRM duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen liet minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinsleven’ (EHRM 27 oktober 1994 ei 18535/91 Kroon ea v Nederland, per 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10806/07 Joseph Grant v Verenigd Koninkrijk, per 30) In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeborn kind De betrokkene woont ook niet officieel samen met zijn partner. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien heeft de betrokkene feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Er kan vooreerst geen beschermenswaardig gezinsleven worden weerhouden:

- noch deze vermeende zwangerschap, noch het feit dat betrokkene daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeborn kind wordt aangetoond,
- in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeborn kind,
- verzoekende partij woont ook niet officieel samen met zijn partner. Zij zou namelijk in Nederland wonen.

Op grond van voormelde elementen is het geenszins kennelijk onredelijk om geen beschermenswaardige relatie te weerhouden.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het louter voorhouden dat het dit onmogelijk zou zijn, maakt dit in geen geval aannemelijk.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven.

Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Thans kan dan ook niet dienstig worden voorgehouden dat de voorgehouden partner alleen zal moeten instaan voor de opvoeding van het kind.

Verzoekende partij is zelf in gebreke is gebleven om te trachten zijn verblijf in regel te stellen via een procedure in het kader van gezinshereniging. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht gemotiveerd dat vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden vastgesteld, betrokkene eerst gebruik dient te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

“In de beslissing van 6 augustus 2013 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf wijst verweerder op de geëigende procedure voor gezinshereniging. De verzoekende partij heeft geen gebruik gemaakt van deze procedure. Gelet op de wettelijke procedures die openstaat voor de verzoekende partijen waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van verweerder een positieve verplichting bestaat om verzoekers' recht op gezinsleven te handhaven. Verzoekende partij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om verzoekers' recht op gezinsleven te beschermen.” (R.v.V. nr. 115.073 dd. 05.12.2013)

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Bovendien heeft de betrokkene feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod van 10 jaar diende te worden afgeleverd. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Waar verzoeker in het tweede middel opnieuw de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt verwezen naar hetgeen hierboven onder punt 2.1.3.1. werd uiteengezet.

3.2.3.2. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3.2.1. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bij het opleggen van een inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het aanstaande vaderschap van verzoeker het volgende uiteengezet:

“In de "Vragenlijst hoorplicht" die betrokkene invulde op 23.11.2017 verklaart de betrokkene dat hij een vriendin heeft en dat ze zwanger zou zijn van hem. Zijn partner zou de Nederlandse nationaliteit hebben. We wijzen er hier op dat noch deze vermeende zwangerschap, noch het feit dat betrokkene daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeborn kind aangetoond wordt. Bovendien duidt de rechtspraak van het EHRM duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, ertussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeborn kind. De betrokkene woont ook niet officieel samen met zijn partner. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien heeft de betrokkene feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Hoewel op de inventaris op zijn verzoekschrift onder punt 4. “attest zwangerschap” wordt vermeld, laat verzoeker na dergelijk document bij te brengen. Verzoeker laat het motief in de bestreden beslissing dat hij niet heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeborn kind onbesproken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wel degelijk oog heeft gehad voor het aanstaande vaderschap

van verzoeker. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waarmee ten onrechte bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst in essentie op zijn partner van Nederlandse nationaliteit en zijn ongebooren kind.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

"In de "Vragenlijst hoorplicht" die betrokkene invulde op 23.11.2017 verklaart de betrokkene dat hij een vriendin heeft en dat ze zwanger zou zijn van hem. Zijn partner zou de Nederlandse nationaliteit hebben. We wijzen er hier op dat noch deze vermeende zwangerschap, noch het feit dat betrokkene daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongebooren kind aangetoond wordt. Bovendien duidt de

rechtspraak van het EHRM duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, ertussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeborn kind. De betrokkene woont ook niet officieel samen met zijn partner. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien heeft de betrokkene feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

Hoewel op de inventaris op zijn verzoekschrift onder punt 4. "attest zwangerschap" wordt vermeld, laat verzoeker na dergelijk document bij te brengen. Verzoeker laat het motief in de bestreden beslissing dat hij niet heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeborn kind onbesproken.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot het gezinsleven met het ongeborn kind het volgende uiteengezet: "*Bovendien duidt de rechtspraak van het EHRM duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, ertussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en het ongeborn kind."*

Over de partner van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet: "*De betrokkene woont ook niet officieel samen met zijn partner. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien heeft de betrokkene feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."*

Hoe dan ook betreft het *in casu* een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien heeft de betrokkene feiten gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Verzoeker betwist niet dat zowel hij als zijn partner *“wisten (...) dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”*. Verzoeker ontwikkelde zijn gezinsleven in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, gelet op het illegaal verblijf van verzoeker. Verzoeker toont niet aan ooit op legale wijze in het Rijk te hebben verbleven.

Evenmin betwist verzoeker dat hij *“feiten (heeft) gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM”*. In de bestreden beslissing wordt gepreciseerd dat verzoeker *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, inbreuk op de wetgeving inzake wapens, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 17.12.2014 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden”* en *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feit waarvoor hij op 08.11.2017 door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden”*.

Verzoeker werpt op dat wanneer hij gedurende tien jaar het Schengengrondgebied niet kan betreden, zijn partner zal moeten instaan voor de opvoeding van hun kind en het kind zonder vader zal moeten opgroeien en een inreisverbod van tien jaar waanzinnig lang is. Voorts laat verzoeker gelden dat het voor zijn partner van Nederlandse nationaliteit onmogelijk is om zich in Marokko te gaan vestigen. Verzoeker laat gelden dat hij evenmin nog belangen in Marokko heeft nu hij reeds geruime tijd in België woont. Verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Door louter te poneren dat zijn partner zich onmogelijk in Marokko kan vestigen, zonder hierbij enige toelichting te verschaffen, toont verzoeker geen hinderpalen in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET